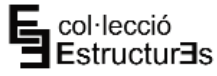

Jordi Martí Font

VISIONS PERIFÈRIQUES DE COMBAT

VISIONS PERIFÈRIQUES DE COMBAT

«...ON CÀPIGUEN TOTS ELS MONS»

Jordi Martí Font

AUTOR: JORDI MARTÍ FONT
© D'AQUESTA EDICIÓ
EDITORIAL RIU BLANC, S. C., 2012
CARRER LOPE DE VEGA, 12, BAIX
46701 GANDIA
FAX: 962 851731
www.riublanc.com
riublanc@gmail.com

DISSENY DE COBERTA: MERCÈ NAVARRO
CORRECCIÓ: SUSANNA CIRBIÁN
FOTOGRAFIA DE L'AUTOR: HELENA SARDÀ
ISBN: 978-84-938029-6-7
DIPÒSIT LEGAL: V-427-2012

ES RESERVEN TOTS ELS DRETS. CAP PART D'AQUESTA PUBLICACIÓ NO POT ÉSSER TRANSMESA, REPRODUÏDA O EM-MAGATZEMADA PER CAP MITJÀ DIGITAL NI ANALÒGIC SENSE PERMÍS DE L'EDITORIAL

ÍNDIX

Un pròleg, de Josep Maria Yago	11
«Un món on càpiguen tots els mons»	17
I Trobada contra el Neoliberalisme i per la Humanitat	19
II Trobada Intercontinental per la Humanitat contra el Neoliberalisme	23
Al juny —i tot l'any—, la falç al puny	29
Un món de mons on hi capiguem totes i tots	31
Tothom al carrer a Barcelona	37
La violència de la policia no és gratuïta	41
Al Manuel Cuyàs, que naufraga amb brúixola amagada	45
Març als carrers: Catalunya anticapitalista!	47
Compte amb la manipulació mediàtica de la protesta antiglobalitzadora.	
Despullant el Black Blok	51
L'Ignacio Ramonet parla sobre la globalització i comunicació	55
Entrevista a Gent de Baladre que ha anat al cor de la bèstia: «Cal mostrar l'exclusió per desmuntar la realitat virtual»	57
Entrevista a John Zerzan i a John Savage:	
«Nosaltres som antitecnologia i anticivilització»	65
«Em maten si no treballo i si treballo em maten»	73
1 de maig. Ja n'hi ha prou!!!	75
Fem front a la reforma laboral	79
A la vaga general, que ja era hora!	81
Tot, al món, ho hem fet les treballadores i els treballadors	85
Soroll de fons patronal	87
Com convertir l'estable en precarietat	91
Preparen la negació del dret de vaga!	93
<i>El dret a la peresa</i> de Paul Lafargue	95
Seguretat per a l'economia, precarietat per a la feina	97
«El feixisme és la màxima expressió del capitalisme»	99
De sants al món amb els ulls oberts	101
Neofeixistes de centre	107
Mauthausen, la normalitat dels assassins	109
«Maleïdes guerres i aquell qui les va fer»	113
Kosova: els morts que compten van assassinar impunement	115
La pel·lícula de la guerra	119
Contra la guerra, per la dissolució de tots els exèrcits	123
Integristes de món, dissoleu-vos!!!	129
Sobre la 'jihad' i la 'fitna' a través d'un llibre	133
«Una sola raça, la humana»	137
Una sola raça, la humana	139

«La nostra» Llei d'Estrangeria «progressista»	143
Jo no sóc racista, però...	
(les mil i una cares del racisme a la Catalunya del 2000)	145
Cap ésser humà és il·legal	151
Catalunya és mestissa, i si no fos així no seria	155
<i>La gran migració</i> , pensar el fet migratori lluny del racisme	157
L'art o la vida, l'art i la vida	153
Frases desordenades contra l'art establert mentre sona	
'Hacer dinero'	161
Cites i més cites per viure i beure més perduts del que estem	167
L'efecte 2000: el mil·lenarisme de sempre	179
Nomenclàtor	181
Centenari del naixement de l'anarcosindicalista reusenc	
Joan Garcia Oliver	193
Deu anys sense l'Ovidi, el passadís és llarg	191
Poeta	195
El rock de la línia del front (breu història personal dels Kortatu)	199
' <i>Los ojos de tus héroes te miran desde la pared</i> '	
Créixer amb Barón Rojo	205
Murray Bookchin, l'ecologista de la llibertat	209
<i>La ecología de la libertad</i> de Murray Bookchin,	
l'imprescindible ecologia social	213
Poètica contra el miserabilisme des de Puig Antich	
(a 25 anys del seu assassinat)	215
<i>La torna de la torna. Salvador Puig Antich i el MIL</i>	219
«Callar és acceptar l'opressió». Per això no callo.	223
Ara ve Nadal (tradició, consum i exclusió social)	217
Ens cal construir l'espai de la contrainformació	
(davant el silenci i la manipulació dels mitjans informatius)	225
El rei de l'humor	229
11 de setembre, que Déu ens salvi d'Amèrica	231
La mòmia s'alimenta de Perejil	233
Ni boda reial ni monarquia	234
«Bon cop de ral...»	236
El seny i la rauxa	239
Pujol, de poc a res	243
Intel·lectual... el Porta Perales	245
Intel·lectual... el Sala Martín	247
«El tràfic d'influències, l'amiguisme i la corrupció han estat una constant	
durant aquests 23 anys» Entrevista a Jaume Reixach, editor i director	249
«A la Transició, l'única ruptura que hi va haver va ser l'ecològica,	
no la política» Entrevista a Xavier Garcia, periodista i ecologista	253

Un pròleg

EL LLIBRE que tens a les mans conté articles del Jordi Martí, escrits entre els anys 1999 i 2006. L'encapçalen dues línies: "Paraules perifèriques de combat. On hi càpiguen tots els móns". Tota una promesa sobre el contingut.

L'article que obre el recull narra la vivència, els sentiments i emocions generats per la participació a la I Trobada contra el Neoliberalisme i per la Humanitat, a la Selva Lacandona. A més de «somiar en veu alta», un dels compromisos de les persones que van participar-hi era el d'«estendre la xarxa als indrets de residència habitual». Una mica més endavant trobem l'anomenat «Un món de móns on hi capiguem totes i tots» (d'ací l'encapçalament?) en el qual el Jordi parla de la no reunió del Banc Mundial a Barcelona (juny 2001) i dels actes convocats contra el capitalisme i els seus gestors: FMI, BM i OMC. Fa un immens llistat de persones, col·lectius, moviments (més de 250)... començant pels treballadors de Sintel contra la precarització, passant per un esclau de Sierra Leone que somia en fugir... una casa buida okupada... una acomiadada de Repsol... una cantant de fados... una malalta de sida a Guinea... un nord-americà solidari... un socialista

sense partit... per acabar conclouent en què «el món és rodó i sempre més gran del que ens volen fer creure, tan gran com fan possible tots aquests noms al costat dels que tu tens al cap o et pots imaginar. I tots, en els milers de llengües del món, diem que el món no és una mercaderia i que el que cal globalitzar és la solidaritat, vingui o no vingui el Banc Mundial, la solidaritat.»

A partir d'aquest article avançarem per altres mons, per altres articles, en total uns 60 distribuïts en nou capítols: «Un món on hi càpiguen tots els móns», «Em maten si no treballo i si treballo em maten», «El feixisme és la màxima expressió del capitalisme», «Maleïdes les guerres i aquell qui les va fer», «Una sola raça, la humana», «L'art o la vida, l'art i la vida», «Nomenclàtor», «Callar és acceptar l'opressió». «Per això no callo», «Bon cop de ral...».

Els noms dels capítols tenen a veure, com és lògic, amb el tema dels articles que s'hi agrupen i/o amb frases relacionades, algunes (frase o autor), punts de referència pel Jordi.

La globalització econòmica i política neoliberal, la globalització de la solidaritat o altermundialització, la precarització i les “reformes” laborals, la repressió social i policial, la recuperació del carrer per a la festa i la lluita, la construcció d'alternatives basades en el repartiment de la riquesa, l'oposició a les privatitzacions, a la competitivitat i a la creació de desigualtats, la manipulació per part dels grans mitjans de comunicació, el feixisme, la ultradreta, les guerres, el militarisme, el racisme i la xenofòbia, el territori, la lluita contra el transvasament o la nova cultura de l'aigua, la defensa de la llibertat, la solidaritat i la igualtat, junt amb apunts biogràfics o la relació entre art i vida són alguns dels temes dels articles, però no espereu reflexions estètiques

(que també) des d'una torre de marfil. No. Tots els articles estan escrits amb seny i entranyes, amb emocions i sentiments, des de l'acció (fins i tot el que fa referència a l'Ovidi Montllor o a una breu història de Kortatu). No hi ha distraccions intel·lectuals, quasi tots tenen a veure amb crides i convocatòries o amb la difusió d'actes, reunions, fòrums socials, concentracions, manifestacions... o amb gent que hi té a veure com Ignasi Ramonet, John Zerzan, John Savage, Joan Garcia Oliver, Ovidi Montllor, Miquel Martí i Pol, Joan Salvat-Papasseit...

El llenguatge es ben entenedor i diu, clar i català, el que toca. Al pa, pa, al vi, vi i als governs, bancs i grans empresaris, lladres i pocaverkonyes.

En mala hora, per ell, el Jordi em va demanar que li fes el pròleg del llibre. Dic en mala hora perquè tinc la sensació que he tardat més jo en escriure quatre ratlles que ell en redactar més articles i preparar més llibres, sense comptar, entre d'altres escrits, un text meravellós per a la meua boda. Deixant de banda els arguments que podria utilitzar per justificar-me, n'hi ha un que, més que justificacions, fa paleses veritats: el Jordi no para i, sobretot, no calla. I, ací, toca dir afortunadament!

Finalment, escric el pròleg entre dos esdeveniments importants. Bé, de fet, important, per a mi, només un: la «revolta» dels i de les indignades, que ha vingut a denominar-se moviment 15-M. L'altra, que ja s'acaba, pertany més a l'anècdota si no fos per la submissió i vassallatge d'un govern que algú suposava progressista i laic, que ofereix barra lliure als «peregrins» i al seguici papal, i ho fa, no ara, en una visita «pastoral», sinó sempre que cal i, de fet, encara que no calgui. Fa poc, Manolo Saco, en el diari *Público* en parlava i acabava dient: «Lo de menos es que alimentar el

ego del farsante de Roma nos vaya a costar 50 millones de euros. Lo más triste es comprobar la permanencia y vigor del poder de manipulación de las fuerzas del mal sobre los jóvenes. ¡Mira que cuesta apartarles de las drogas! Con su poder alucinógeno, les han hecho adorar a un ser inexistente, y tienen por líder a un embaucador sediento de poder y dinero. Mal comienzo para el siglo XXI.»

Si tardo massa més en acabar encara aniran apareixent altres esdeveniments que, ben segur, mereixeran articles del Jordi: la caiguda de Gadafi i el possible acabament de la guerra civil amb el suport de l'OTAN que s'ha extralimitat a l'hora de complir el mandat de l'ONU; les retallades del «govern dels millors» que no perdona ni els perceptors del PIRMI; la reforma de la Constitució que han acordat Zapatero i Rajoy per liquidar l'«estat del benestar»...

La liquidació de drets socials i polítics dels treballadors ja fa temps que es va engegar. La gran patronal, banquers, «mercats» (que no són tan eteris com ens volen fer creure i tenen noms i cognoms) fa temps que van posar la directa per robar més i millor mentre el govern, «negociant» amb els anomenats agents socials, legislava i reformava per donar aparença de legalitat a l'operació. Els sindicats majoritaris, no quan tothom ho demanava sinó quan els va semblar, finalment, es van «plantar» i van convocar vaga general per demanar que ja que ens volen donar pel cul, facin el refotut favor de posar-se preservatiu. La cosa, com era previsible, no va aturar la fam insaciable dels taurons de les finances i es va generalitzar un cert desànim.

En aquest context, de cop, esclata i ens sorprèn el 15-M. Les manifestacions del 15 de maig en més de 50 ciutats de la península exigint “democràcia real, ja”, les acampades a multitud de places, manteniment de la presència al carrer

entre el 18 i el 22 de maig, la concentració contra les retallades davant el Parlament, concentracions com a conseqüència de les investidures de corporacions municipals i autonòmiques, les manifestacions del 19 de juny contra el «pacte de l'euro», marxa popular, descentralització de les acampades i manteniment de punts d'informació, decisions assembleàries i funcionament de comissions de treball, lluita contra els desnonaments, implicació del moviment en les mobilitzacions contra les retallades... Partits polítics descol·locats, intents de capitalitzar les protestes i les propostes, opinió i suport diferent en funció dels mitjans de comunicació... i, mentrestant, la policia atonyinant a dojo...

Dic que ens va sorprendre l'esclat de la indignació quan no hauria de ser així. Hi va haver gent a qui no els va sorprendre per la senzilla raó que portaven temps treballant perquè passés quelcom. Els i les sorpreses ho fórem per la grisor imperant, per certa desesperança en veure les escomeses contra tota una sèrie de drets assolits per molta gent abans que nosaltres i que ara van caient sota la peül·la del poder cada cop més embravit i més groller.

En qualsevol cas, veig molt clar que força coses de les que estan passant no surten del no res. L'any 2010, per exemple, el col·lectiu Infectació, l'Ateneu Llibertari Alomà i Difon la Idea editaven un llibret ben sucós, amb el títol d'*Infectació*, que recollia quaranta-vuit articles, la major part dels quals publicats a la *Directa*. Els articles els havien escrit membres de diferents moviments socials al voltant d'aquest tema. El terme infectació serviria per parlar, qüestionar, afirmar, definir... les relacions que, en els darrers anys, s'han establert entre moviments socials i entre individus i moviments socials. Un conegut del Jordi, Josep Llunas, es veu que ja parlava d'infectació. El Jordi en va agafar el relleu. En el pròleg del llibre, això sí que és un pròleg, es diuen coses com

«S’ha acabat el temps del plany, s’ha acabat el temps del “no hi ha res a fer”. Ara sabem i podem afirmar que hem estat capaces de resistir, que hem estat capaços de crear espais de dissidència, que hem estat capaços de dir “no” quan ha calgut, que hem estat capaços de dir, en veu alta, que el futur serà de totes i tots o no serà». Qui llegeix aquestes ratlles sense pensar en el 15-M?

Deia abans que el Jordi no para i, afortunadament, no calla. A més de la seva activitat, no para d’escriure i de dir el que creu adient, sobretot, davant les contínues atzagaiades de grans empresaris, mercats, exèrcits, militaristes, mafiosos, kapos de la comunicació, racistes, feixistes...

Sovint tinc problemes amb algun llibre perquè crec que cal llegir el pròleg i se’m fa tan pesat que abandono el propòsit, per tant acabo aquest amb una darrera reflexió: llegiu els articles —aquesta trajectòria per diferents mons per concloure, de fet tot el llibre ho traspua, que un altre món és possible— i penseu en si el 15-M, amb tots els seus matisos i claroscurs, apareix, de cop, com un xàfec d’estiu o com una pluja duradora que beu de les experiències i les vivències que explica el Jordi en els seus articles.

Josep Maria Yago Suau, Tarragona, agost de 2011

«Un món on càpiguen tots els mons»

I Trobada contra el Neoliberalisme i per la Humanitat

ÉS DIFÍCIL RESUMIR en un espai tan reduït, per molt ple de paraules que estigui, els actes, els sentiments, les emocions, el que vam veure, ens va impressionar, volem, anhelem o exigim. Més difícil és, si pot ser, explicar-ho i fer-ne un relat a un potencial lector o lectora de qui es desconeix si té o no els elements necessaris per conèixer les coordenades objectives prèvies, més enllà de les subjectives emocions que ens van portar (entre 3.000 i 6.000 actrius i actors d'una obra impossible però necessària) a la Selva Lacandona, Chiapas, Mèxic, entre final de juliol i començament d'agost del 1996. La reunió-discussió-festa-cosa va ser batejada com a Trobada Intercontinental per la Humanitat i contra el Neoliberalisme per part dels nostres amfitrions que, per si encara no ho saben vostès, lectores i lectors, eren dones, homes, nenes, nens, avis i àvies zapatistes o no de l'EZLN, humanes i humans, com nosaltres i vosaltres. Sembla que la Trobada havia de servir-nos per trobar-nos a algunes i a alguns dels milers, milions o milers de milions d'humans i humanes que no ens resignem a ser simples productors i productores, consumidors i consumidoras en aquest tros de galàxia, a pesar de murs que s'aixequen, de l'exclusió que creix, de la misèria

que avança, de la riquesa que se sofisticava, del crim que es disfressava.

Algú va somiar que els somnis són necessaris i va llençar la seva bogeria (quin altre qualificatiu que no sigui boig o boja pot aplicar-se a algú que s'atreveix a somiar en veu alta?) als quatre vents, que per obra i gràcia de la tenacitat zapatista resisteixen a l'estúpida en aquest racó de la Selva Lacandona on «la lucha sigue» perquè «Zapata vive» (música de marimba).

Cinc van ser els llocs escollits: Oventic, Roberto Barrios, Morèlia, La Garrucha i La Realidad, per canalitzar i possibilitar la trobada d'aquests cinc vents.

En cada una d'aquestes cinc poblacions, homes i dones, nenes i nens, àvies i avis, van aixecar un petit monument a la paraula, per explicar-nos com són les lluites diverses les unes o els altres, les propostes, les realitats, dels qui tot ho volem, sense condicionants previs. En el cor de la selva, envoltats de pluja, fred, calor, fang i insectes diversos, la gent que vam anar-hi dels cinc continents (de més de quaranta estats i de molts més països) vam passar deu dies contant-nos la nostra manera d'entendre, de resistir, d'enfrontar-nos i de lluitar contra la nova organització del capitalisme, la nova màscara que han pres els nostres soferts carcellers a final del segle XX, la globalització de l'economia, l'estandardització de la cultura, l'anihilament de la utopia, la criminalització de la dissidència... el Neoliberalisme. És a dir, la sofisticació màxima de l'explotació en els àmbits específics en què aquesta es materialitza; amb una taula de diàleg sobre cada àmbit: social, econòmic, polític i cultural; per completar les taules (cada una en un Aguascalientes, ja que així s'anomenaven els espais); n'hi havia una cinquena amb el suggestiu nom d'Altres Mons. Cada taula, en cada una de les localitats, va partir d'una estructura predeterminada que va anar adaptant-se a les necessitats de qui les composàvem. Així, l'esquema de funcionament d'aquestes taules va arribar a ser, en

alguns casos, completament diferent als plantejaments inicials que s'havien previst, transformant-se al gust de qui hi participava; això va arribar a l'extrem de crear noves subttaules per cobrir les necessitats de qui va plantejar una gran diversitat de temes que, a priori, no s'havien plantejat.

En un principi s'havia previst un sistema de ponències que pretenia centrar el debat en uns temes determinats per no perdre'ns en discussions sense objectiu ni punts de confluència, és a dir, per fer el diàleg possible. Després de cada ponència, hi havia un breu debat en el qual s'intentaven fixar les intervencions per poder treure'n alguna cosa clara. A la taula de Cultura, dins de la subttaula que tractava sobre la cultura com a resistència, en què es trobava alguna gent del Col·lectiu Priorat-Chiapas al qual pertanyo, en acabar la lectura i discussió de ponències, es va intentar agrupar-les per temes i muntar grups de treball concrets, que en ser més reduïts en nombre de participants, van resultar, evidentment, molt més operatius. Se'n van extreure les resolucions i propostes finals que havien de configurar les conclusions, almenys les escrites, de la nostra taula.

Evidentment, tot aquest procés és criticable, millorable i superable, i precisament aquesta és la intenció de l'organització: adequar-se a les i els qui la fèiem anar (per exemple, la persona encarregada de coordinar el debat a la nostra subttaula la vam fer fora perquè vam decidir que no era necessària i les seves intervencions podien distorsionar els nostres debats).

La posada en comú de totes les meses i subttaules així com la lectura dels diferents documents que cada una d'elles va produir, es va fer durant dos dies al municipi de La Realidad (quin nom!!!). Fins a allí vam arribar totes i tots els qui estàvem als Aguascalientes, per submergir-nos en el fang, la calor, les paraules, les cançons, la gent...

Entre zapatistes i altra gent, amb la seguretat que això només acaba de començar i que ningú no ho aturarà,

ens vam amarar de paraules. Allí vam sentir la Segona Declaració de La Realidad contra el Neoliberalisme i per la Humanitat, i ens vam comprometre a portar-la a referèndum als nostres diferents indrets de residència habituals (més que res per estendre la xarxa dels qui resistim en organitzacions, col·lectius, fòrums o com a individus) a començament del mes de desembre d'aquest any. I per acabar, Daniel Viglietti ens va recordar que, caigut el mur de Berlín, queden molts filats, massa però no suficients, que ens volen impedir la democràcia, la llibertat i la justícia, i que encara queda molt per dir «fora els filats». En això treballem...

Polémica, número 62-63, estiu de 1996

II Trobada Intercontinental per la Humanitat i Contra el Neoliberalisme, petit resum i més petita opinió encara mentre paeixo l'estiu al so de la república d'A

JA L'ANY PASSAT, la Primera Trobada Intercontinental per la Humanitat i Contra el Neoliberalisme va obrir alguna cosa semblant a expectatives en una part de l'esquerra que no es vol submissa, que no accepta el parlamentarisme dels partits —ni que es diguin d'esquerra— com a única i inqüestionable forma de transformar la realitat; l'esquerra que no accepta que l'únic sistema global d'ordenació (desordenació en aquest cas) de la societat sigui el capitalista i no es vol com a gestora d'aquest sistema ni vol donar-li un «rostre humà»; una esquerra que es reconeix en múltiples i diverses formes de lluita, en tradicions diferents i en molts casos enfrontades, en partits, sindicats, organitzacions de lluita, individus, grups, tribus, col·lectius, dos més un són tres i una quatre.

Una de les conclusions d'aquella Primera Trobada va ser que l'any següent, és a dir enguany, 1997, se'n faria una

segona i aquesta tindria lloc a Europa. Així, des de l'acabament de la Primera Trobada, les i els europeus ens vam anar movent en aquest sentit i aviat es van començar a sentir propostes per acollir-ne la realització: que si Itàlia, que si Catalunya, que si Alemanya, que si l'Estat espanyol... Cap d'elles, o la gran majoria, va ser, en un principi, res més que un munt de bones intencions, però aviat una d'elles va prendre cos i una mica de forma: la d'alguns col·lectius de diferents pobles i indrets de l'Estat espanyol que proposaven aquest espai com a seu. Les reunions en l'àmbit europeu a Zuric, Barcelona i Praga van acabar d'aclarir el panorama: l'organització aniria a càrrec de la gent d'Europa i la realització física tindria lloc a cinc seus: Madrid, Barcelona, Ruesta (a Aragó), Almuñécar i El Indiano (a Andalusia). La seu de Barcelona aviat es va veure superada pel fet que molta gent de fora de la ciutat s'hi va anar interessant i en van reclamar una part de l'organització. Així, Barcelona es va reconvertir en Catalunya i es van obrir possibilitats d'obrir seus a llocs com el Maresme, Tàrrrega, el Priorat... En el moment de presentar la Trobada, les seus eren a diversos barris de Barcelona (com Nou Barris, Sant Andreu...), l'Hospitalet (al Baix Llobregat, Arenys (al Maresme), Can Pasqual (a Collserola), Terrassa i la Serra d'Almos (al Priorat). L'organització al Principat corria a càrrec de l'Assemblea de Catalunya, un munt de gent pertanyent a col·lectius antimilitaristes, d'okupes, sindicats, grups de solidaritat, antiracistes i gent en general que es reunia sovint i era oberta a tothom qui hi estigués interessat o interessada. Després, una altra assemblea a escala estatal havia de fer les tasques de coordinació general i d'organització en un sentit ampli però, després de la Trobada i de veure la seva forma de funcionar durant bona part d'aquesta, és més que evident que la seva funció va ser més negativa que una altra cosa, i en molts casos va suposar un fre a maneres d'actuar que penso que sí que seguien l'esperit de la Trobada però que en algun moment de-

terminat no seguien alguna resolució que havia pres aquesta estatal: un altre cop supeditats a la burocràcia...

Tornant a la Trobada, que és el que ens interessa, les cinc seus van acollir fins a tres mil persones procedents de tot el planeta —si bé majoritàriament i desgraciadament en una gran majoria eren gent dels estats capitalistes dominants econòmicament parlant— entre els quals sobresortien de forma destacadíssima els i les italianes. Es va crear una bossa de solidaritat per tal de pal·liar tant com es pogués aquest desequilibri, que ja s'havia donat l'any anterior però tot i el seu bon funcionament i resultats no va ser suficient per evitar la sensació, en alguns moments, que qui es trobava érem els i les del Nord.

Els blocs temàtics que s'havien de tractar van tenir una difusa ordenació per seus que no es va arribar a concretar del tot fins molt poc abans del començament de la Trobada. Aquest aspecte organitzatiu —el de les inscripcions—, juntament amb la difusió, penso que ha estat dels més deficitaris, tant per problemes interns com de buit total en els mitjans de comunicació. Aquest buit va arribar a extrems caricaturescos a Catalunya en diaris com El País i en general a tota la premsa «oficial», exceptuant el diari El Punt. Les ràdios lliures, en general, van ser els millors portaveus de la Trobada, tenint sempre en compte la seva potència d'emissió reduïda a algunes reduïdes àrees urbanes; de la televisió prefereixo no parlar-ne per raons òbvies. Faig menció d'aquests aspectes perquè crec que cal tenir-los en compte ja que segurament molta gent s'ha preguntat què ha passat amb aquella Trobada de què es parlava a començament d'estiu i de la qual no se n'ha sabut res durant tots els mesos de calor a no ser que algú que hi estigués directament implicat o implicada li ho hagi explicat.

Abans de la Trobada, els mesos de febrer i març, una Consulta Intergalàctica (oberta tal com diu el seu nom a tota la Galàxia però que també va arribar només a qui se li va poder fer arribar) va marcar una mica les línies que havien de

dirigir la Trobada. Així, va quedar clar que la Segona Trobada pretenia ser un encontre de lluites, que els temes i continguts havien d'estar enfocats des de la perspectiva de les experiències de lluita, sense que això volgués dir la renúncia al debat teòric. El seu objectiu central era crear una xarxa amb totes les lluites que hi participessin, un tema que havia de tractar-se en totes les taules de discussió junt amb el tema del gènere. També s'hi havia de tractar la qüestió del poder a la societat i la xarxa com a contrapoder, noves formes de fer política, amb qui es fa la xarxa i com integrar als més oprimits a cada lloc. Per poder organitzar i centrar una mica el debat es van definir sis bloc temàtics, repartits amb els següents títols: «l'economia neoliberal contra la humanitat», «els nostres mons i el món d'ells», «les lluites per la cultura, l'educació i la informació», «la lluita contra el patriarcat», «les lluites per la terra i l'ecologia» i «contra totes les formes de marginació». Cadascú que es va apuntar a la Trobada elegia el tema que li interessava. Després hi podia participar amb textos escrits, que es penjaven a la pàgina web de la Trobada per tal que la resta de gent que s'apuntava a aquell tema sabés anticipadament com començaria el debat o quins plantejaments s'hi trobaria (aquesta era la teoria, que com sempre va ser superada per la pràctica, sortosament!).

El dia 24 de juliol, a la frontera de la Jonquera hi va haver la rebuda de la primera gent, que arribava de la resta d'Europa, amb un acte que pretenia unir simbòlicament la lluita antifeixista dels refugiats que van passar la frontera al 39 i la dels migrants actuals que pateixen les fronteres exteriors de l'Europa de Maastrich. A tarda, van ser rebuts a Barcelona en una concentració a l'estàtua de Colom i a la nit va començar la festa a Vallbona, una festa que no s'aturaria fins al darrer dia a cada una de les seus. L'endemà, la gent es va dirigir a Madrid per fer la inauguració definitiva, amb una manifestació a San Sebastián de los Reyes. Les persones que hi van assistir parlen de la inauguració a Madrid com d'una part especialment nega-

tiva de la Trobada, tant per la manca d'informació en general com per la precarietat dels mitjans mobilitzats.

El dia 28, la gent es va distribuir per les diverses seus, entre elles Catalunya, on es va arribar en un tren especial per a l'ocasió; el tren va arribar a Barcelona després d'una parada a Móra la Nova per deixar els i les participants del Priorat. En arribar a Barcelona, es va veure que la gent que venia a Catalunya no era tanta com es pensava, per això alguna seu com la d'Arenys no va arribar a obrir-se i totes les altres ho van fer amb un nombre de participants menor del previst. Però malgrat les dificultats, les i els participants van poder desenvolupar els seus treballs satisfactòriament, és a dir, es van trobar, van intercanviar experiències i van tornar a descobrir que som moltes i molts que ens oposem a la desaparició programada i organitzada des del poder econòmic, som encara multitud els i les dissidents.

El Dijous 31, a Catalunya, el tren va tornar a recollir la gent a Barcelona i a Móra i es va dirigir cap a Madrid per agafar la gent d'allí i anar a parar a Utrera. D'allí vam anar en autocars cap a Puerto Serrano, la població més propera a El Indiano. Allí van tenir lloc els actes finals de lectura de conclusions de cada taula, posada més o menys en comú i festa de comiat durant els dos dies que hi vam ser. El Indiano és una finca ocupada per famílies vinculades al Sindicat d'Obrers del Camp (SOC) que feia de seu final de la Trobada i on s'havia muntat des de feia mesos una gran infraestructura per acollir tota la gent que hi anàvem.

Els fruits de la Trobada?, doncs són diversos, més enllà del fet que es trobi gent tan diferent i alhora coincident, per si mateix un fet molt interessant i recomanable d'experimentar a tothom qui no ho hagi fet encara. Per una banda, podem parlar de l'aprenentatge que suposa conèixer lluites que hi ha a la resta del món i en alguns casos al costat de casa, que estan silenciades pel sistema i, també, en alguns casos, pels seus mateixos protagonistes. A Catalunya, ha estat molt in-

teressant l'experiència d'organització de la Trobada a l'Assemblea de Catalunya pel fet que gent que fins ara no havíem coincidit i entre la qual hi havia moltíssimes reticències ens hem trobat en un mateix espai, en una mateixa història, amb uns problemes comuns i també, a pesar de les diferències de plantejaments de molts tipus, amb una intenció comuna. Esperem que alguna cosa en traguem totes i tots, com a mínim per no repetir errors passats d'exclusió a priori de ningú pel sol fet de no ser tan no sé què com nosaltres ens atrevim a pensar que som...

També n'hem extret l'intent d'autogestió total de recursos en algunes de les seus, que si bé no s'ha arribat a portar fins a les darreres conseqüències suposava, per la seva sola existència, un toc d'atenció clar a la forma de funcionar general que molta gent ha criticat per ser massa pendent dels diners i poc imaginativa, malgrat els acords a què s'havia arribat en aquest sentit.

Com a conseqüència directa i clara també hi ha el fet d'aconseguir, amb la presència de la gent de la Trobada i la seva realització allí, un ajornament del desallotjament de La Vakeria, a l'Hospitalet, que n'era una de les seus; i també la de Sasé, a Osca, on un nombre important de participants a la Trobada es van dirigir el 7 d'agost per aturar-ne la desocupació per part de la Guardia Civil i també hi van aconseguir un ajornament de l'ordre.

En l'ordre intel·lectual, les ponències i acords a què es va arribar, les discussions i les conclusions, així com diverses informacions interessants les podeu consultar al web de la Trobada, i són un interessant testimoni d'un intent de crear l'alternativa, intencionadament viable i llunàtica alhora que tots els somnis necessiten per ser realitat.